

MINISTERIET FOR BØRN, LIGESTILLING,
INTEGRATION OG SOCIALE FORHOLD

Folketingets Socialudvalg

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 21. marts 2014

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

Ansvarlig: najj
Sagsnr. 2014 - 1785

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgsbrev af 21. februar 2014 følger hermed minister for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 234 (SOU alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 234:

Vil ministeren kommentere indlægget på jyllands-posten.dk "Danmarks krise er tilsyneladende så dyb" (15.02.14, af Helen Conway-Blake) om forholdene for udviklingshæmmede?
<http://jyllands-posten.dk/opinion/breve/ECE6489426/danmarks-krise-er-tilsyneladende-dyb/>

Svar:

Jeg kan ikke genkende det negative billede, der tegnes af mennesker med handicaps rettigheder og muligheder.

Indledningsvis vil jeg henvise til regeringens handicappolitiske handlingsplan fra oktober sidste år - "Et samfund for alle" - som på baggrund af regeringens visioner lægger rammen for arbejdet på handicapområdet de kommende år. Det indgår i regeringens visioner på handicapområdet, at vi blandt andet arbejder for et mere mangfoldigt og inkluderende samfund, hvor det enkelte menneske med handicap har indflydelse på og ansvar for sin egen tilværelse samt mulighed for at udnytte sine ressourcer og dermed bidrage med sit fulde potentiale.

Handlingsplanen støtter også op om principper og målsætninger i FN's handicapkonvention, og i forlængelse af handlingsplanen har regeringen med bred opbakning fra Folketingets partier netop fremsat beslutningsforslag om Danmarks ratifikation af den valgfri protokol til FN's konvention om rettigheder for personer med handicap.

I forhold til det mere konkrete indhold i indlægget vil jeg for det første oplyse, at tal viser, at der ikke er en væsentlig stigning i antallet af store botilbud. Det gælder både i forhold til boformer efter servicelovens § 108 og efter almenboligloven. Der er i dag et bredt udbud af forskellige boformer, som kan opfylde de forskellige behov, mennesker med handicap har.

For det andet må kommunerne ikke opkræve brugerbetaling for pædagogisk ledsagelse med mindre, det sker som led i et godkendt frikommuneforsøg. Jeg mener, at kommunerne heller ikke fremover skal kunne opkrævebetaling for pædagogisk ledsagelse. Det er kommunernes ansvar at sikre, at personer med udviklingshæmning tilbydes aktiviteter og samvær med andre inden for de nuværende økonomiske og lovgivningsmæssige rammer.

Som det tredje må mennesker med handicap, herunder udviklingshæmning, som udgangspunkt ikke tvangsflyttes. Retssikkerheden skal være i orden, så mennesker med handicap ikke oplever, at de bliver flyttet uden den retsskyttelse, der er i lovgivningen. De borgere, der måtte opleve dette, har i lovgivningen gratis og nem adgang til at kunne klage over kommunernes afgørelser til Ankestyrelsen. For de borgere, der modsætter sig eller mangler evnen til at give informeret samtykke til flytning til et bestemt botilbud er udgangspunktet, at kommunalbestyrelsen ikke selv kan træffe beslutning om at flytte den pågældende. Kommunalbestyrelsen må udarbejde en indstilling til Statsforvaltningen, som vil være den myndighed, der skal træffe afgørelsen i første instans. Statsforvaltningens afgørelse kan indbringes for Ankestyrelsen.

For det fjerde skal kommunerne yde hjælp til mennesker med handicap, der ikke kan tage vare på deres egne interesser. Derudover skal kommunerne påse, om der er pårørende eller andre, der kan varetage borgeren interesser. Herunder skal kommunerne være opmærksomme på, om der kan være behov for at beskikke en værge. Den nye Whistleblower ordning - som en del af det nye socialtilsyn - giver muligheder for, at borgere, medarbejdere, pårørende mv. kan kontakte socialtilsynet anonymt, hvis man oplever bekymrende forhold fx i et botilbud.

Jeg er heller ikke enig med skribenten af debatindlægget i hendes påstande om, at det kommunale selvstyre, tilsynsreformen og klagesystemet ikke er megetværd for borgere med handicap. Og det vil jeg gerne kort afslutningsvis uddybe.

Indsatsen, vi tilbyder mennesker med handicap, skal tage udgangspunkt i den enkeltes individuelle og konkrete behov. Det ligger fast i serviceloven. Derfor synes jeg, at det er rigtigt fornuftigt, at indsatsen tilrettelægges i kommunerne. I praksis kan det fx betyde, at en beboer i et botilbud sammen sin sagsbehandler og botilbuddet bliver enige om målene for den socialpædagogiske indsats.

Én af de store styrker ved tilsynsreformen er, at det er en uafhængig enhed, som systematisk måler den faglige kvalitet i de botilbud, som indgår i tilsynet. Det betyder, at det fx ikke længere er kommunen selv, der fører tilsyn med sine egne botilbud. Og det, tror jeg på, er til gavn for borgerne.

Adgangen til at klage over en afgørelse eller den socialpædagogiske indsats er lige for alle - også borgere med udviklingshæmning. Og som tidligere nævnt, skal kommunerne sikre hjælp til de mennesker, som ikke kan tage vare på sig selv.

Da skribenten af debatindlægget er medlem af et kommunalt handicapråd, vil jeg gerne benytte lejligheden til at opfordre de kommunale handicapråd til at bruge den sidste tids debat til at få sat i gang i lokale drøftelser af, hvordan den socialpædagogiske indsats er og bør være fremover i kommunerne.

Manu Sareen

/ Hanne Stig Andersen